

VERONIKA ČERNÁ

PÝTHIE

Fantastická romance v nezapomenutelném fantasy světě

РҮТНІЕ

Copyright © Veronika Černá, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-7642-900-0 (pdf)

PÝTHIE

VERONIKA ČERNÁ

Nic nevzniká bez příčiny ani nelze nic předpovědět bez důvodu. Protože však to, co nastává, následuje po tom, co se stalo, a to, co nastane, po tom, co nastává, a vše ve svém průběhu od počátku až po dosažení cíle souvisí, umí ten, kdo chápe, jak jsou spolu jednotlivé příčiny navzájem propleteny a přirozeně spojeny v jedno, předpovídat vše, co jest, kdys bývalo, i vše, co bude.

Plútarchos

PROLOG

(Lis)

Vzala do ruky spadlý list posvátného stromu a zapsala na něj svou vidinu – střípek budoucnosti, který se jí zjevil v prorockém snu. Položila jej na zem vedle desítek dalších, téměř totožných lístků pečlivě srovnaných do řad a sloupců, tvoříc tak dokonalou mozaiku. Usedla na svou trojnožku, zavřela oči a zhluboka se nadechla par vycházejících z útrob země – ponořila se do dalšího snu, aby mohla přednést a zapsat příští věštbu.

Ve vchodu do jeskyně, pečlivě zapečetěném těžkými dubovými dveřmi s petlicí, něco zaburácelo, ozval se dupot i bušení a vzápětí se dveře rozletěly dokořán, způsobující tím nezadržitelný průvan. Tlak vzduchu zavířil a listy se sepsanými věštbami se vznesly do vzduchu, když byly dveře opět uzavřeny, snesly se na zem.

Síbyla otevřela oči a pohlédla na vetřelce, než stihl vznést svou prosbu, svou žádost, svou otázku, pravila: „Věštby jsou jako odraz slunečních paprsků od měsíce – je to zředěná skutečnost, protože v čisté podobě by nás oslepila. Pohled, tvůj osud byl již sepsán a čeká na svou pečeť.“ Ukázala na listy opět tiše spočívající na nerovné zemi, každé slovo na nich bylo pravdivé, jejich pořadí však bylo pomícháno.

Každý je svého štěstí strůjcem. Pýthie mohou dát cennou radu, mohou však i zmást. Jak praví starověké legendy –

Zaklapla jsem knihu a zahodila ji na druhou stranu postele.

Proč mě pořád nutí číst tyhle žvásty? Je to minulost. Nikdo už nechce naše rady, jak má vládnout nebo kdy vést vojsko do války. Jsme rasa, která zapoměla vymřít spolu s koncem starověku.

Je to pět let, co jsem s rodiči uzavřela dohodu – dohodu, podle které mi oni vyberou studijní obor vysoké školy a já si po ukončení studia budu moct vybrat, kde a jak budu žít.

Moc dobře věděli, že nehodlám zůstat ve světě nadpřirozených. Co bych tu taky dělala? Já chudá příbuzná čaroděju, zaříkávačů a mágů, ubožačka s takovým množstvím magie, které by se vešlo sotva za nehet. Moc ráda zamávám těm, kteří umí levitovat, ovládají telekinezi a lusknutím prstů změni svou podobu, zatímco já dokážu maximálně tak říct, jestli zítra bude pršet, nebo ne.

Žádné množství přečtených knih o naší slavné historii mě nepřesvědčí, že předvídání budoucnosti má nějaký smysl. Jen se zkuste zeptat Pyrrhy. Jedna z mých pra-pra-hodně-pra-pra-babiček mu prý předpověděla slavné vítězství v bitvě u Auscula a měla pravdu, nebo ne? Zapoměla se jen zmínit o té drobnosti, že ho toto vítězství de facto zničí; zvítězil a proslavil se – neomylná věštkyne zase jednou zabodovala.

A tak je to se všemi věštbami, které mají na svědomí pýthiané, členové starobylé rasy magických bytostí, jež byli po celá tisíciletí vyhledávání pro svou údajnou moudrost a dost pochybné schopnosti předpovídat budoucnost. Faktem je, že vždycky měli pravdu – tedy vždycky to dokázali okecat tak, aby si všichni mysleli, že mají pravdu. Hádanky, šifry a rýmovačky, které se daly překroutit všemi směry a daly se vyložit, jak kdo chtěl. Není se co divit, že pýthiané pozbyli veškerou svou důvěryhodnost a dnes je všichni považují buď za přežitek, nebo hůř, za podvodníky.

Ne, mezi lidmi mi bude líp.

Možná pro ně budu excentrická podivínka, ale takových se najde spousta. Proč by zrovna mě měli podezírat z toho, že nejsem jednou z nich?

Moc dobře vím, že pro mé rodiče bylo studium jen záminkou – vybrali mi obor Jasnovidectví, tedy obor speciálně určený pro členy naší rasy k rozvoji jejich schopností –, ale přepočítali se. Sebehlubší poznání toho, jak funguje magický svět, mě nepřesvědčí v něm zůstat.

Podívala jsem se na kalendář visící na zdi – ukázkově v něm bylo srovnané jedno X vedle druhého. Odškrtané dny. Odpočítávání k datu mého vysvobození. Ke dni, kdy přestanu být obyčejná ve světě, kde jsou všichni výjimeční. Už se nemůžu dočkat, až budu jen trochu nadanější ve světě průměrných.

Jen ať si mě zkusí zastavit. Jsem ochotna rozpoutat válku.

1. PŘEDZVĚST

(Lis)

Probudila jsem se s pocitem, že mi nějaký rarach buší kladívkem na lebeční kost. Zevnitř. Zasténala jsem a vzápětí si rukama překryla oči, protože pokus o jejich otevření skončil novou vlnou bolesti, tentokrát způsobenou ostrým slunečním světlem pronikajícím mezi víčky.

Těžká rána opilcova, vždycky říkala moje babička a já jí zase jednou musela dát za pravdu.

Včerejší párty byla fenomenální. Nejlepší, jakou jsem za svůj pubertální i mladý dospělý život navštívila, což nebylo nijak překvapivé, protože jsem jich nenavštívila zase tolik. Pravděpodobně bych je mohla spočítat na prstech jedné ruky. Tentokrát to však bylo jiné – oslavovala jsem, pila, tančila, hýřila. Vždyť to taky mělo být naposledy, co jsem se zúčastnila pařby nadpřirozených, takže jsem si to chtěla užít. A taky jsem si to užila. Do poslední kapky, do poslední písně.

Bušení nepřestávalo a mně pomalu docházelo, že přece jen není kocovina jeho jediným zdrojem. Podle toho hluku to vypadalo, jako by někdo stál přede dveřmi mého studentského bytu a snažil se do nich udělat díru beranidlem.

S hekáním, kdy každé heknutí znamenalo jednu bolavou část těla, jsem vylezla z postele. Měla jsem na sobě jen kalhotky, naštěstí mi rychlé přehlédnutí pokoje prozradilo, že jsem se ze

všech svršků svlékla sama, a to až ve chvíli, kdy jsem byla v bezpečí své vlastní ložnice. Z háčku na dveřích jsem stáhla růžový chundelatý župan a zahalila se do něj, než jsem se vydala seřvat toho, kdo se mě odvažoval budit takhle brzo ráno.

Byla jsem už jen dva metry ode dveří a nadechovala jsem se, abych zakřičela na osobu za nimi, ať toho nechá, že už jdu, když vtom tlukot najednou ustal. Vyvedlo mě to z míry natolik, že jsem se zarazila v kroku, s rukou nataženou směrem ke klice. Vzdal to nezvaný návštěvník? Už jsem se chystala otočit a zamířit zpátky do postele, když se bouchání ozvalo znovu, snad s ještě větší razancí.

V duchu jsem zanađávala a došla jsem ke dveřím.

„Co je?“ štekla jsem na osobu, která stála na prahu.

„Dobré ráno i vám, slečno Parnasová,“ odpověděl mi vysoký muž, kterého jsem neznala. Byla jsem si jistá, že pokud bych se s ním někdy dřív potkala, určitě bych na setkání nezapomněla.

Nebyl jen běžně vysoký, úplně se nade mnou tyčil. Měl tmavě hnědé vlasy, které se mu vlnily kolem tváře až téměř na ramena, z jeho šedozelených očí sršely blesky a překvapivě plné rty byly stisknuté v rozzlobeném výrazu – kdyby nebyl na první pohled tak naštvaný, řekla bych, že byl docela pohledný. Dlouhý úzký nos a vysoké lícni kosti z něj nedělaly typického krasavce, ale ta čelist s náznakem neoholeného ranního strniště... Vždycky jsem měla slabost pro muže s takovou čelistí.

„Slečno Parnasová, vnímáte mě?“ oslovil mě znovu, tentokrát ostřeji, neznámý muž a mně došlo, že jsem na něj zírala o trochu déle, než jsem měla. Asi o trochu déle, než bylo slušné, a vzhledem k tomu, že jsem byla jen v županu, i vhodné.

Instinktivně jsem v ruce sevřela límec županu a přitáhla si ho skoro až k bradě, abych tak skryla i tu nepatrnou část kůže, která zpod něj vykukovala. „Ano? Co potřebujete?“ zmohla jsem se na odpověď.

„Snažil jsem se vás kontaktovat telefonicky již od včerejšího večera, opakovaně pak dnes dopoledne. Protože jste mi nezvedla telefon a neodpověděla na e-mail, textovou zprávu ani chat, nezbylo mi nic jiného, než vás vyhledat osobně,“ oznámil mi tónem, jako by mě žaloval před soudním dvorem za zanedbání povinné péče.

Vůbec jsem nechápala, o čem mluví, ale oslovil mě mým jménem a stál u mých dveří, takže asi nezabloudil. Musela jsem se zeptat: „Promiňte, kdo jste?“

Odfkl si, jako by nevěřil vlastním uším. „Takže jste ten e-mail nečetla? A ani se nepodívala na telefon posledních...“ zvedl ruku a zadíval se na náramkové hodinky, které měl na zápěstí, „dvacet jedna hodin?“

Pomalu, ale jistě mě začínal štvát. „Pro legraci řekněme, že ne,“ štekla jsem na něj, čehož jsem okamžitě litovala – ne kvůli té jízlivosti, ale protože mě z mého vlastního hlasu opět rozbolela hlava. „Řeknete mi konečně, kdo, sakra, jste a co tu chcete takhle brzo po ránu?“

Natáhl ke mně ruku a já uskočila, protože mě na moment napadlo, že mě chce uhodit. On mi však jen ukazoval ciferník hodinek. Potvrzením bylo i suché prohlášení: „Za osm minut bude poledne.“

Dvakrát jsem zamrkala, abych novou informaci vstřebala, a pak jsem se do něj pustila: „Pojmem ráno označuji tu část dne, která nastává bezprostředně po probuzení. Pro vaši informaci, kdybyste mi netloukl na dveře, tak bych ještě spala. Spala bych klidně až do večera a stejně bych to brala jako ráno.“

„Očividně,“ skrčil nos v nepředstíraném znechucení a přeletěl pohledem celou mou postavu, než se vrátil k mému obličejí. Doslova jsem cítila, jak se mi hrne do tváří horkost.

Pravděpodobně jsem se včera neodlícila, než jsem zapadla do postele, takže jsem musela mít po tváři rozmazanou řasenku a oční stíny se proměnily v kruhy pod očima. Odolala jsem

nutkání uhladit si vlasy, které mi jistě trčely do všech světových stran. Upřímně jsem doufala, že mi nepáchne z úst, i když samotný zápach alkoholu a cigaretového kouře, který jsem sama ze sebe cítila, musel být jasný okamžitě.

Nebyla jsem v kondici přijímat návštěvy. Obzvláště ne atraktivní muže. A rozhodně ne atraktivní muže, kteří jsou na mě naštvaní bez zjevného důvodu a ani se neobtěžují představit. Trochu mi začalo splývat, jestli jsem naštvaná na něj, nebo na sebe za to, jak vypadám.

„Tak znovu. Kdo jste a co tu chcete?“ prakticky jsem na něj zasyčela.

„Jmenuji se Romain Kami a jsem tu na žádost vašich rodičů,“ oznámil mi a krev, která se mi před chvílí nahrnula do tváří, zmizela, doslova jsem cítila, jak odtéká a já blednu.

To snad ne! Chtělo se mi začít křičet. *Ne, ne a ne! To nemyslí vážně!*

Nebyla jsem připravená něčemu takovému čelit. A to bych nebyla, ani kdybych byla vyspalá, svěží, zcela oblečená a měla v sobě hrnek kafe. Moje největší noční můra se zhmotnila a stála na prahu bytu, který jsem nenáviděla, aby mě kousla do zadku a ještě se při tom smála.

Přestože jsem si byla prakticky jistá odpovědí, spolkla jsem knedlík v krku a odvážila se zeptat: „A proč vás moji rodiče posílají?“

Jeho sebejistý postoj na chvíli polevil a oči párkrát zatěkaly sem a tam, než se o vteřinu později zase vzpamatoval a zadíval se mi do očí. Pevným, odhodlaným tónem prohlásil: „Byl jsem vašimi rodiči požádán, abych vám pomohl s přípravou na magisterské studium.“

Přesně takovou odpověď jsem předpokládala, přesto mě naštvála víc, než bych čekala.

„Tak mým rodičům laskavě vyřidte, že dohoda je dohoda!“ rozkřičela jsem se. Můj vztek byl sice mířen na moje rodiče, ale

schytlal to jejich posel. „Já jsem svou část splnila. Odpromovala jsem suma cum laude, svůj červený diplom jim ráda odevzdám, klidně ho i nechám zarámovat a pozlatit. Moje studium skončilo. Tečka. Dokonce jsem měla včera rozlučkovou párty se svým studentským životem. Zakrátko se odsud odstěhuju, a co budu dělat dál se svým životem, je nemusí zajímat. Sbohem!“

Zabouchla jsem mu dveře před nosem. To třísknutí dřeva o kovová futra byl nadpozemsky krásný zvuk. Pocit zadostiučnění mi nezkazila ani opětovně probuzená bolest hlavy.

Zamířila jsem do kuchyně a nalila si skleničku vody. Naráz jsem ji vypila a nalila si druhou, ze které jsem už jen usrkávala. Chvilí jsem zvažovala, že se vrátím do postele, ale na to jsem byla už moc probuzená, takže jsem šla rovnou do sprchy, kde jsem ze sebe chtěla udělat zase normální životaschopnou bytost.

Na dnešní den jsem neměla žádné plány, takže jsem si dopřála skoro hodinovou očištnou kúru. Pak jsem si připravila lehkou snídani – jak jsem řekla tomu otravnému chlapovi, ráno pro mě nastává, až když vstanu, a to bez ohledu na pozici slunce a hodinových ručiček.

Udržela jsem svou zvědavost na uzdě až do chvíle, kdy jsem dopijela šálek černého čaje. Stále v trepkách a opět v županu jsem začala po bytě pátrat po své kabelce. Nedalo to moc práce – byt sestával z krátké chodby, obývacího pokoje s kuchyňským koutem, ložnice a koupelny.

Nepřekvapivě jsem malou černou kabelku s kovovým řetíz-
kem místo popruhu našla v chodbě pod věšákem. Nejspíš jsem ji tam zahodila ve včerejším ovíněném stavu, neměla jsem potřebu si nastavit ani budík, takže můj telefon spokojeně odpočíval na jejím dně. Otevřela jsem kabelku, ze které vypadlo několik hra-
nolek, ubrousek, zmuchlaný leták rychlého občerstvení a něco, co vypadalo jako vizitka, kterou jsem použila jako provizorní obal na žvýkačku, když jsem chtěla začít žvýkat něco jiného. Ta párty musela být zajímavější, než jsem si pamatovala.

Telefon přežíval z posledních šesti procent baterie, zapojila jsem proto nabíječku do zásuvky u nočního stolku a svalila se na postel. Dala jsem mu pět minut, aby se dostal aspoň nad deset procent, a pak jsem ho vzala znovu do ruky.

Když jsem včera dopoledne nastupovala k ceremoniálu předávání diplomů, telefon jsem nastavila na tichý režim a od té doby ho nezměnila. V bytě jsem se stavila, jen abych tu nechala ten cár papíru dokazující, že jsem právě ukončila bakalářské studium, a převlékla se. Kamarádi na mě čekali v autě před domem, takže jsem telefon nevytáhla celé odpoledne, a pokud jsem se na něj dívala v noci, nepamatuju si, co jsem na něm mohla vidět.

Upozornění hlásila pět zmeškaných telefonátů, čtyři SMS zprávy, dvanáct zpráv v několika chatovacích aplikacích a jeden e-mail.

Jednou se mi pokoušel dovolat táta, čtyři další hovory byly z nějakého neznámého čísla. Jedna zpráva byla od táty – psal mi, abych v sobotu přišla na oběd, aby mi s mámou mohli osobně pográtulovat. Další tři SMS zprávy byly z neznámého čísla, které se shodovalo s číslem telefonátů. Dvě zprávy v chatu byly ze včerejšího večera, deset z nich z dnešního dopoledne – opět to samé číslo.

A nakonec e-mail.

Rozklikla jsem ho jako první, abych si přečetla černé na bílém, že moji rodiče odmítají uznat svou část dohody a dál se mi chtějí plést do života.

Od: Romain Kami

Komu: Fylis Parnasová

Datum: 10. 6. 15:02

Dobrý den, slečno Parnasová,
gratuluji k dnešní promoci.

Kontaktuji Vás touto cestou, protože jsem byl informován, že máte pochybnosti o pokračování ve studiu v magisterském

programu. Jakožto absolvent stejného studijního oboru a doktorand navazujícího studia, jsem byl Vašimi rodiči požádán, abych si s Vámi pohovořil o výhodách a kariérních možnostech, zůstanete-li studentkou UMS.

Dle tvrzení Vašich rodičů je nezbytně nutné, abychom se setkali co nejdříve. Navrhuji již zítra. Mohli bychom se setkat v univerzitní kavárně, od osmi hodin ráno až do šesté nebo sedmé hodiny odpolední obvykle pracuji v knihovně, ve studovně nebo ve svém kabinetu. Samozřejmě, pokud by Vám to nevyhovovalo, mohu za Vámi zajít, kam budete chtít.

Prosím, kontaktujte mě e-mailem nebo telefonicky, zašlu Vám SMS zprávu, abyste měla mé telefonní číslo.

S pozdravem a přáním pěkného dne
Romain Kami

Chtělo se mi vzteky řvát. Byla jsem naštvaná na rodiče. Byla jsem naštvaná na tohohle Romaina, který sice nejspíš za nic nemohl, ale který se stal nástrojem útlaku, a tak si nezasloužil ani kapku slitování. Prý „*výhody a kariérní možnosti*“ – dokážu si živě představit, jak nad ním moje matka stojí a diktuje mu tenhle zdvořilý e-mail. A jasně že rodiče chtějí, aby do mě začal svoje moudra hustit co nejdříve, už jsem měla objednanou stěhovací společnost, protože jsem se chystala sbalit si své saky paky a navždy opustit celý tenhle zpropadený svět nadpřirozených.

Stěhovat bych se měla oficiálně až v září, nicméně plán už byl v pohybu, a to se počítá, ne?

Z morbidní zvědavosti jsem se podívala i na SMS a chatové zprávy. V první zprávě byl jednoduchý pozdrav a vysvětlení, abych si přečetla e-mail. V dalších se postupně zvyšovala míra naléhavosti, s jakou mě urgoval, abych mu odpověděla, nebo alespoň zvedla telefon. V poslední zprávě byla víceméně výhrůžka,

že když mu neodpovím, staví se osobně u mě v bytě. Varování jsem si přečetla příliš pozdě.

Baterie se vyšplhala na slabých dvaadvacet procent, když mi začal telefon v ruce vibrovat a vzápětí se ložnicí rozezněly tóny písničky Tempo skupiny EXO. Unikátní vyzváněcí tón mé nejlepší kamarádky Blanky.

Přijala jsem telefonát bez váhání.

„Hej, ty jsi živá!“ zahlaholila na druhé straně spojení Blanka a rozesmála se. „Myslela jsem, že budeš ještě spát a já budu tvůj budíček.“

„Ne dobrovolně, to si piš,“ ujistila jsem ji. „Měla jsem tady nezvaného hosta, který mi bušil na dveře, dokud jsem nevylezla z postele a nevykopla ho.“

„Co? Koho?“ probudila jsem Blančinu zvědavost.

„Jakéhosi chlápka, kterého poslali moji rodiče, aby mě přesvědčil změnit plány dle jejich zbožného přání,“ vysvětlila jsem jí a ani se nesnažila zamaskovat nechut ve svém hlase. Nemusela jsem. Blanka moje plány dobře znala a věděla o dohodě, kterou jsem s rodiči uzavřela, když mi bylo šestnáct let: oni mi vyberou vysokou školu, kterou vystuduju, ale jakmile ji dokončím, budu si sama moct vybrat práci, jakou budu chtít, budu si sama moct vybrat, kde budu bydlet, budu si sama moct vybrat, jak budu žít po zbytek svého života. Tak zněla dohoda.

„Aha,“ povzddechla si Blanka a reproduktor telefonu ten zvuk přenesl jako něco mezi zasténáním a oznámením chybové hlásky elektronického zařízení. „Něco takového jsi čekala, ne? Vždyť jsi sama říkala, že studium byla pro tvoje rodiče jen zástěrka, jak tě udržet v našem světě.“

„Jo, čekala,“ potvrdila jsem jí, vždyť to taky byla pravda. „Ale stejně mě to naštválo, chápeš?“

Od Blanky jsem nečekala nic jiného než podporu a také jsem se jí dočkala: „Samozřejmě. A byl aspoň sexy? Nebo to byl typický šprt?“

„Kdo?“ nechápala jsem její myšlenkový posun.

„Ten chlápek, kterýho poslali tvoji rodiče, aby tě přesvědčoval.“

„No...“ sakra, nebyla jsem si jistá, jak odpovědět.

Blanka mou nejistotu okamžitě vycítila: „Ho, hó. Takže musel být sexy. Tvoje teta je dohazovačka, myslíš, že se s ní tvá máma nejdřív poradila?“

„Proč by něco takového dělala?“ zhrozila jsem se. „Chtějí, abych pokračovala ve studiu. I on mi napsal e-mail o tom, jak mi chce vysvětlit všechny výhody magisterského programu.“

„Moc bych tomu nevěřila. Věř mojí intuici, tvoji rodiče by se neštíteli poslat ti gigola, pokud by si mysleli, že ti tím zabrání ve stěhování k lidem.“

„Z nás dvou jsem to já, kdo je pýthie, tak co kdybys věštění a intuici nechala na mně?“ ohradila jsem se.

„Věštění nesnášíš a intuice je pro tebe sprosté slovo,“ setřela mě a já se zamračila, někdy mi přišlo, že mě Blanka zná až moc dobře.

„Uznávám, moji rodiče jsou schopni snad všeho,“ ustoupila jsem o malý krůček. „Ale opravdu si nemyslím, že by mi poslali gigola. Romain je sice pohledný, ale choval se jako blbeček, takže s ním nechci mít nic společného, ani kdyby ho neposlali moji rodiče.“

„Co takhle palačinky k snídani?“ navrhla z ničeho nic Blanka.

Zasmála jsem se: „Je půl druhé odpoledne.“

„Ideální čas na snídani po prohýřené noci,“ oznámila Blanka, čímž potvrdila, proč je mou nejlepší kamarádkou už od základní školy. „Tak vylez z postele, je čas na pořádnou dávku cukru. A u mimosy mi můžeš povyprávět o tom poslovi nešťastných zpráv, který je sexy, ale blbec.“

2. ŽÁDOST

(*Romain*)

Zabouchla mi dveře před nosem. Doslova. Na tváři jsem cítil závan vzduchu a dřevo se zastavilo asi tak půl centimetru před mým obličejem.

V duchu jsem zanađával a opětovně proklel rodiče téhle divoženky.

Když mi otevřela dveře, chvíli jsem myslel, že je to panda. Světlé, blondaté vlasy rozčuchané ve svatozáři kolem hlavy, kolem očí rozmazaná líčidla a tváře zruřovělé spánkem. Byla... Roztomilá.

Zaklel jsem znovu. Kvůli téhle holce můžu přijít o všechno, o co jsem posledních deset let svého života bojoval. Dřel jsem jako kůň, abych se dostal tam, kde dneska jsem. Hladověl jsem, nespál a mrzl, abych se dopracoval k relativnímu blahobytu a klidu, který nyní zažívám. A k čemu to bylo, když všechno může jednoduše zničit jedna rozmazlená holka z bohaté rodiny tím, že mi bouchne dveřmi před nosem?

Včerejšek nejprve nevypadal, že bude jiný než všechny mé předešlé dny – na katedře jsem dodělal nějaké papírování, připravoval jsem si materiály pro svůj chystaný odborný článek a snažil se proškrtat poznámky k semináři, který povedu během léta. Podle profesora jsem na svoje studenty kladl až přílišné požadavky. Musel jsem proto vypustit spoustu věcí, jež jsem

považoval za důležité, ale které nebyly v osnovách, a tudíž se nezkoušely, ergo nikdo neměl zájem o jejich znalost. Moje práce vyučujícího nepatřila k nejtěžším – ani mentálně a už vůbec ne fyzicky – stačilo ji dělat pořádně, k čemuž bylo zapotřebí mít k ní vztah.

Pro práci výzkumníka jsem měl doslova biologické předpoklady. Jsem z jedné poloviny pýthian. A z druhé poloviny? Kdo ví... Moje matka určitě ne. Můj otec byl její životní láskou na jednu noc. To, že byl její životní láskou, jsou její slova. To, že to byl vztah na jednu noc, je fakt. Nikdy jsem ho nepotkal, matka si ani není jistá, jaké byl rasy – někdy mi tvrdila, že to byl čaroděj, jindy zaříkávač, jednou se dušovala, že to byl druid. No, aspoň je konzistentní v tom, že byl kouzelnické rasy, a netvrdí mi, že to byl vlkodlak, jako mému nejmladšímu bratrovi ohledně jeho otce.

Ještě na střední škole jsem se začal zajímat o tu část svého já, o které jsem si byl jistý, že je reálná – mé pýthianství. Jako většina jedinců této rasy jsem měl jakési prorocké sny už od raného dětství, ale málokdy jsem jim rozuměl, a když se naplnily, docházelo mi až zpětně, že jsem o tom vlastně věděl dopředu – lidé tomu říkají *déjà vu*, takový ten pocit *„aha, vždyť tohle už jsem viděl“*, jen u nás je to trochu silnější než jen pocit poznání – u nás je to pocit vědění.

S postupným přibýváním let se sny a vize objevovaly čím dál častěji a byly intenzivnější. Moc dobře jsem věděl, co takové nečekané záblesky budoucnosti mohou udělat s myšlením pýthiana i jeho duševní pohodou, proto jsem od rána do večera seděl v knihovně a četl všechno, co se mi dostalo pod ruku a bylo alespoň vzdáleně příbuzné s věštěním. Chtěl jsem mu porozumět, kontrolovat ho. Má vlastní matka mi byla odstrašujícím příkladem toho, co se s pýthianem může stát, když na své schopnosti rezignuje – byla příkladem toho, čeho jsem se chtěl vyvarovat, čemu jsem se chtěl ze všech sil vyhnout.

Kdo nechápe vlastní moc, kdo ji neovládá, je odsouzen k tomu, aby ona ovládla jej a znemožnila mu chápat cokoli jiného. Úvodní slova knihy *Moudrost a věštění*, kterou před téměř dvěma tisíci lety napsala Pýthie, delfská věstkyně, u které si nikdo nebyl jist, kolikátá toho jména byla. Tato slova se stala mým mottem – cestou k vlastnímu spasení. A jak se ukázalo, i cestou vedoucí pryč od vlastní rodiny.

Moje tvrdá práce se vyplatila, neodmaturoval jsem sice s vyznamenáním, protože ostatní školní předměty jsem docela dost zanedbával, zato přijímací zkoušky na Univerzitu magických studií, pro všechny známou jako UMS, obor Jasnovidectví, jsem vystříhl na výbornou. Byl jsem přijat jako nejslibnější uchazeč a po prvním semestru mi bylo za neobvykle excelentní výsledky přiznáno plné Parnasovo stipendium, díky kterému jsem si sice nežil jako v pohádce, ale rozhodně jsem nestrádal.

Stipendium jsem si díky svým univerzitním úspěchům udržel sedm let – po celou dobu bakalářského i magisterského studia a nyní už druhý rok toho doktorandského.

Považoval jsem to stipendium za nejlepší věc, která se mi kdy stala – díky němu jsem nemusel pracovat, mohl jsem se jen učit, číst a diskutovat s kolegy o teoretických problémech akademického charakteru. Patřil k němu i směšně malý nájem za kolejní byt a diety. Když jsem opouštěl matku a všechny sousrozece, byl jsem chudý jako kostelní myš a v bankách se mi vysmáli už jen, když jsem pronesl slova „studentská půjčka“. O existenci Parnasova stipendia jsem věděl, přece jen to bylo nejznámější stipendium udělované studentům tohoto oboru. Bojoval jsem o něj, byla to moje jediná naděje, že ve světě, který jsem si vysnil, uspěju. Získal jsem ho. A bylo to pro mě jedním slovem požehnání.

Až do včerejška.

Až do chvíle, kdy se poskytovatelé tohoto stipendia objevili přímo přede mnou.

Až do momentu, kdy mi s úsměvem na rtech oznámili, že v životě funguje něco za něco a že nyní nastal čas splatit dluh.

Vážení pan a paní Parnasovi napochodovali do malé kanceláře, kterou jsem sdílel se dvěma dalšími doktorandy, jako by jim patřila. Až z děkanova chování jsem pochopil, že tak to v podstatě je – celá naše katedra jim prakticky patřila. Bez jejich štědrých příspěvků a dotací by studijní obor Jasnovidectví neexistoval. Nebo minimálně ne v té podobě, v jaké existoval nyní.

Moje překvapení se ještě prohloubilo, když oznámili, že přišli kvůli mně. Přišli s „návrhem“, já jsem si to přeložil jako „výhrůžku“.

Podmínky byly poměrně jednoduché a jasné. A v sázce byl můj život.

No dobře. To trochu přeháním, ale v první chvíli mi to tak skutečně připadalo. Pokud bych nesplnil, co po mně chtěli, mohl bych přijít o stipendium. A kdo ví, jak by to dopadlo po takové ostudě s mou prací!?

Proto jsem stál nyní přede dveřmi jejich rozmazlené dcerušky, která očividně neměla v úmyslu mě vyslyšet, natož mi můj úkol nějak usnadnit.

Naštvalo mě to? Ano.

Odradilo mě to? Ani náhodou.

Nedostal bych se tak daleko, kdybych se vzdával po nárazu do prvního hrbolu na vytyčené cestě.

Chvíli jsem zvažoval, jestli nemám ještě jednou zabušit na dveře a dožadovat se pokračování našeho rozhovoru, potom jsem však usoudil, že by to nebylo k ničemu. Takhle mě ta holka poslouchat nebude.

Ne, potřebuju plán. Promyšlenější, detailnější plán.

V první řadě budu potřebovat víc informací o Fylis Parnasové. Naštěstí jsem členem fakulty, na které studovala – a bude dále studovat, o to se postarám – mám tedy přístup ke všem jejím studijním výsledkům včetně odevzdaných seminárních,

semestrálních a dalších prací. I u odborných textů platí, že odhalují více autora než předmět popisu – a u něčeho tak subjektivního, jako je věštění, to platí ještě víc.

Zamířil jsem proto zpátky k univerzitě. Už po cestě jsem se přes telefon nalogoval do interního systému UMS, abych se podíval, jaké povinně volitelné a volitelné předměty si zařadila do rozvrhu – co ji zajímalo, o čem se chtěla dozvědět víc. Nebyl jsem zklamaný, soupis zapsaných předmětů poměrně jasně ukazoval její inklinace. Na druhou stranu by to mohl být docela velký háček v mém plánu udržet ji ve světě nadpřirozených, protože to vypadalo jako že to jediné, o co se zajímala, byl svět lidí a jeho oddělení od našeho světa.

* * *

Výsledkem svého pátrání jsem nebyl ani trochu potěšen.

Už jsem se nedivil, že pan a paní Parnasovi přistoupili k takovému kroku, jako bylo „najmout“ mě k přesvědčení své dcery, aby pokračovala ve studiu.

Ta holka chtěla pryč. Pryč z našeho světa. K lidem. Kam taky jinam? Neměl jsem z jejích seminárních prací pocit, že by byla nějak výraznou obdivovatelkou lidského světa – neopěvovala ho, neidealizovala si ho, přesto mu přikládala mnohem kladnější hodnocení než tomu našemu. Po celé tři roky jejího studia bylo patrné binární smýšlení – náš svět není dobrý, lidský svět není špatný. Bylo až zarážející, jak konzistentní tento její pohled na život byl.

Odhadoval jsem, že stejně těžko, jako ji budu nyní já přesvědčovat o pokračování v magisterském studiu, ji musel někdo přemlouvat už ke studiu bakalářskému. Tomu někomu před třemi lety jsem záviděl, protože musel mít mnohem snazší pozici než já teď – tehdy totiž ještě nevěděla, jak studium magického oboru vypadá.

Upřímně řečeno jsem si v tuhle chvíli nevěděl rady. Čím bych ji měl přesvědčit, že zůstat je lepší varianta než odejít?

Nakonec jsem dospěl k závěru, že sám nic nevymyslím, a svolal jsem poradu krizového štábu – respektive jsem s nemalým sebezapřením požádal o pomoc své dva nejbližší kamarády – Kala, celým jménem Kalencius, a Sexta, jehož jméno raději nikdo z nás nezkracuje, protože z jeho často násilných reakcí jsme se všichni poučili, že to není dobrý nápad. Naštěstí měli oba čas a moje nabídka, že budu platit, je přesvědčila.

Sešli jsme se v naší oblíbené restauraci, která fungovala formou bufetu. Po krátkém pozdravu jsme si všichni nabrali jídlo, které zde nepodávali podle nějakého menu, ale prostě podle nálady kuchaře. Nemohli jsme tedy říct, co je naše oblíbené, jelikož jsme vždy dostali něco nového, což byl také důvod, proč jsme tohle místo tak milovali. Ačkoli jídelna nebyla přeplněná, posadili jsme se až do rohu, daleko od případných zvědavých uší.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Kal. „Do jakého průšvihů ses dostal?“

„Průšvihů?“ zasmál se Sextus. „Tady náš pan dokonalý? Měl jsem za to, že je proti přírodním zákonům dostat se do průšvihů sezením v knihovně.“

„Co ty víš? Možná pozdě vrátil nějakou knížku a teď je stíhán strašlivou kletbou?“ opáčil mu Kal.

Ani jsem se nepokoušel do diskuse nějak zasáhnout. Znal jsem je až moc dobře, a proto jsem je nechal, ať to ze sebe dostanou, než po nich budu chtít, aby se aspoň na pár minut tvářili vážně. Vyměnili si ještě několik rádoby vtipných komentářů na můj účet a já mezitím zvládl sníst skoro polovinu nabraného jídla – jelikož jsem od rána nic nejedl, můj žaludek to ocenil, a i nervy se trochu uklidnily.

Smích kamarádů jsem přerušil osvědčenou šokovou metodou: „Nebudete mít jeden z vás místo, kde bych mohl přespávat?

Nejspíš přijdu o byt. A práci. V podstatě se ze dne na den můžu stát nezaměstnaným bezdomovcem.“

Po mém prohlášení nastalo u stolu ticho, přesně jak jsem předpokládal. Už žádné vtipy, moji kamarádi přešli do módu skutečných přátel, kteří jsou ochotni pomoci v každé nouzi.

„Začni od začátku,“ nařídil mi Kal a v jeho hlase byl patrný tón sice zatím ne zcela zkušeného, ale velice slibného detektiva – kriminologii nevystudoval jen tak pro nic za nic.

Odložil jsem vidličku. Najednou mě úplně přešla chuť.

Jak mi Kal poručil, začal jsem od začátku – návštěvou pana a paní Parnasových, podrobným vyličením setkání s divoženkou, která očividně trpěla kocovinou, jež mohla i nemusela negativně ovlivnit její náladu – a skončil jsem svou rešerší jejích životních postojů.

„Takže potřebuješ sakra dobrý plán, jak ji udržet v našem světě,“ zkonstatoval Sextus a já se zmohl jen na přikývnutí. „Jak to chceš udělat?“

Kal do něj pod stolem kopnul, až nadskočil. „Nemyslíš, že důvodem, proč nás dneska pozval, je, že nemá nejmenší tušení a potřebuje naši pomoc, jinak skončí v loži?“

Sextus možná nebyl nejostřejší tužka v penále, ale na Kala jsem se mohl spolehnout – jeho jsem o nic prosit nemusel. Snad nikdy jsem se nedostal k tomu, abych svou žádost vůbec stihl formulovat předtím, než si sám vydedukoval, jak a s čím potřebuji poradit. Přesto mě jeho konstatování trochu popíchlo.

„Dík, Kale, sám bych to lépe nevyjádřil,“ řekl jsem a nedokázal skrýt sarkasmus v hlase.

Zakřenil se na mě. Kdybych opravdu nepotřeboval jeho pomoc, ukázal bych mu prostředníček. Usoudil jsem však, že je v mém zájmu chovat se civilizovaně.

„Jo, jasně, jsme kamarádi, takže ti samozřejmě pomůžeme,“ navázal Sextus. „Takže ji máš udržet mezi nadpřirozenými, o její

studium v podstatě nejde. Udržet ji tady, to je cíl. Proč vlastně tak moc chce mezi lidi?“

„Co já vím?“ protočil jsem oči. „Možná se jí líbí představa tlačenic v MHD, epidemických nemocí a ničení životního prostředí?“

Tentokrát protočil oči Sextus a nadechoval se k nějaké určité opravdu jízlivé odpovědi, ale Kal byl rychlejší: „Řekl bych, že Sextus položil tu správnou otázku. Proč chce mezi lidi? Možná bude jednodušší nepřesvědčovat ji, aby zůstala tady, ale donutit ji přehodnotit rozhodnutí jít tam. Myslíš, že by se ti to mohlo podařit?“

Zamyslel jsem se. Dávalo to smysl, ale nevěřil jsem, že by to bylo proveditelné.

„Četl jsem její bakalářskou práci. Jejím tématem byla interpretace slavných proroků, kteří formulovali věštby ohledně lidského světa, jako byli Sibyla, Nostradamus nebo Vanga. Více méně došla k závěru, že předpovědi jsou dost zaujaté a zakládají se na hyperbolizaci negativních lidských emocí, jako je vztek, nenávisť, fanatičnost a podobně. Podle ní jsou lidé z naší strany podceňováni. Obhájila sice na výbornou, ale přesto se nevyhnula kritice – tu nejhorší si vysloužila za citování profesora Invidia.“

Kal zvedl překvapeně obočí, Sextus vyvalil oči a zeptal se: „Toho zaříkávače, který razí teorii, že celý náš svět jen parazituje na tom lidském, a abychom odčinili všechny své hříchy proti lidem, měli bychom zrušit zákony o utajení, přiznat svou existenci a všechnu magii podstoupit ke zkoumání lidské vědě?“

„Jo, přesně tohle cvoka myslím,“ potvrdil jsem mu.

Kal doplnil: „Už to není profesor, byl zbaven veškerých akademických titulů, když ho odsoudili za chystaný atentát na předsedu Collegia.“

„Chtěl přejít od teorie k praxi a zabít nejvyššího představitele politické moci všech sjednocených magických ras? Klobouk

dolů,“ hvízdal Sextus a obrátil se na mě. „Patří snad mezi jeho obdivovatele? Nebo hůř, stoupence?“

„Ne, nic takového,“ ubezpečil jsem ho. „Nebo alespoň jsem nenašel jediný náznak, který by to potvrzoval. Vypadá to, že je jen kritická k naší společnosti a tu lidskou považuje za přirozenější. Nikde v žádných jejích pracích jsem nenašel nijak přehnané projevy obdivu nebo náklonnosti k lidskému světu. Opravdu nemám tušení, proč se jí lidé zdají zajímavější než nadpřirození, ale prostě trvá na tom, že je lidský svět lepší než náš, sice o chlup, ale je. Nevím, jak bych ji přesvědčil o opaku.“

„Pokud patří k unistům, jsi ve větším průšvihů, než sis myslel,“ nadnesl Sextus a já se zamračil.

Unisté bylo neformální označení těch nadpřirozených, kteří věřili, že naše skrývání se před lidmi je špatné a že bychom toho měli nechat. Většina z nich nepatřila k extremistům, jako byl Invidius, ale hlásili se a zakládali stále nové iniciativy za sjednocení našeho a lidského světa.

„Nemusí být unistka, může být carpistka,“ oponoval Kal.

„A to je co?“ zeptal se ho Sextus a já byl rád, že to udělal. Tenhle termín jsem už slyšel, ale nebyl jsem si zcela jistý jeho významem.

„Unisté chtějí sjednocení – celospolečensky. Carpisté jsou individualisti, je jim jedno, co bude dělat zbytek magických ras,“ vysvětloval Kal. „Existují zákony, které omezují lidem přístup do našeho světa, ale je jen minimum těch, které by znemožňovaly odchod kouzelné bytosti do světa lidí. Pokud tedy nejde světy spojit, carpisté se odtrhnou od našeho světa a přidají se k lidskému. Celá řada z nich se vzdává svých schopností a žijí bez magie nebo ji provozují jako eskamotérství, tedy předstírají, že to není magie, ale jen triky a iluze, čímž de facto neporušují žádné naše zákony.“

Chvilí jsem nad tím uvažoval. V duchu jsem znovu probíral přečtené práce Fylis Parnasové a hledal v nich narážky na

unismus nebo carpismus – nevzpomněl jsem si ale na žádnou a také jsem to kamarádům řekl.

„To, že se ani k jednomu z těchto směrů otevřeně nehlásí, neznamená, že v ně nevěří,“ upozornil Sextus a já mu musel dát za pravdu.

„Nejspíš už celé roky plánuje, jak odejde,“ připustil jsem – přece i její dnešní reakce jen na pár náznaků z mé strany tomu odpovídala.

„Řekl bych, že ji nejspíš nepřekecáš,“ ozval se Kal a já i Sextus jsme se na něj překvapeně podívali. Své prohlášení proto rozvedl: „Pokud má už několik let takto vyhraněný názor, ať by sis připravil jakékoli argumenty, už je dávno všechny slyšela a sama sobě vyvrátila. Nelze přijít s něčím, co by ji přesvědčilo, že všechno, co si dosud myslela, bylo špatně – musel bys jí vymýt mozek, aby to zafungovalo.“

„Takže by se měl Romain vzdát?“ ohradil se mým jménem Sextus.

„To neříkám,“ protočil oči Kal, jako by nemohl uvěřit, že jeho kamarád má v něj tak malou důvěru. „Jen říkám, že argumentovat v tomhle případě nejspíš nemá vůbec cenu. Je zapotřebí přijít s nějakým jiným plánem, a to s takovým, který by byl efektivnější.“

Kalův mozek fungoval jako počítač – z mnoha neznámých sestavoval strategie, které se někdy mohly zdát naprosto šílené, ale v 99 % případů fungovaly. Proto jsem neváhal a zeptal se: „Co bys navrhoval?“

„Zoufalá doba si žádá zoufalé řešení,“ usmál se ďábelsky Kal. „Podle mě bude nejúčinnější vydírání.“

3. ROZRŮZNĚNÍ

(Lis)

Bylo mi jasné, že mě Blanka bude zpovídat jako zločince. Měla talent na to vytáhnout i to poslední nejtrapnější tajemství ze světce – nebo ze mě alespoň vždycky dostala i to, o čem jsem si jen chvíli předtím přísahala, že si vezmu do hrobu. Proto jsem si pečlivě promýšlela, jakým způsobem budu mluvit o dnešní návštěvě Romaina Kamiho u svých dveří.

Trochu jsem se styděla za to, jak jsem reagovala. Udělala jsem z něj obět svého vzteku na rodiče a špatné nálady, způsobené dosud největší opicí, jakou jsem kdy zažila. Dlouho jsem váhala s telefonem v ruce – v němž, byl otevřený jeden z chatů, na který mi včera psal – a zvažovala jsem, jak formulovat omluvu. Neodhodlala jsem se. Příliš jsem se styděla.

Svůj přístup jsem realisticky zhodnotila jako zbabělý, nicméně jsem s ním – alespoň předtím, než si promluví s Blankou – nehodlala nic dělat. Stejně už mě musel považovat za arogantní a sebestřednou. Pochybovala jsem, že bych to mohla jednou právou změnit.

Nutno dodat, že víc než Romain Kami mě znepokojoval přístup rodičů. Moc dobře jsem věděla, o co jim jde. Čekala jsem, že přijdou s nějakou kličkou, kterou se budou chtít dostat z dohody uzavřené před více než pěti lety, nehodlala jsem jim však ustoupit ani o krok.

Co bych napsala rodičům, jsem věděla až moc dobře. Vlastně bych jim to ani nepsala, zavolala bych jim nebo se dostavila osobně, abych na ně mohla ječet. Musela jsem zatnout zuby a se sebezapřením odolat tomu, abych nepodlehla a v prvotním vzteku si to s nimi nešla vyříkat – určitě bych řekla hodně věcí, u kterých bude lepší, nebudou-li vysloveny.

Zůstala jsem viset někde mezi neschopností omluvit se Romainovi a touhou řvát na vlastní stvořitele. Nebyl to příjemný pocit a já potřebovala ventil, kterým bych mohla oba tlaky upustit.

Potřebovala jsem kofein. A cukr.

Když jsem přicházela k luxusní kavárně, kterou Blanka milovala a kterou proto zvolila i dnes za místo našeho setkání, zahlédla jsem svou kamarádku stát na chodníku s nějakým vysokým mužem. Živě diskutovali, skoro to vypadalo, že se hádají, ale nakonec se muž sehnul a Blanku políbil tak vášnivě, až ji musel podepřít v působivě přehnaném záklonu, což vypadalo jako scéna ze špatné romantické komedie.

Ačkoli jsem od nich byla ještě minimálně patnáct metrů daleko, zaslechla jsem Blančin smích a viděla mužův spokojený úsměv, když se loučili. Muž se otočil a odcházel, má kamarádka vytáhla z kabelky zrcátko a začala si upravovat rozmazaný make-up.

Nevšimla si, že jsem se k ní přiblížila, a nadskočila skoro deset centimetrů nad zem, když jsem na ni promluvila: „Kdo to byl?“

Teatrálně si přitiskla ruku na hrud', jako by jí mé zjevení způsobilo srdeční arytmii; neskočila jsem na to, za což jsem si vysloužila její rádoby nevinný úsměv.

„Kamarád,“ odpověděla lakonicky.

„Ještě jsem tě neviděla loučit se takhle s kamarády,“ poštou-
chla jsem ji.

„No dobře, tak velice dobrý kamarád,“ připustila. „Kamarád, se kterým čas od času spím. Taky by sis takového měla pořídit,

věř mi, že bys nebyla tak často nabroušená. Postkoitální endorfiny dokážou s náladou udělat hotové divy.“

„Ne, díky,“ odpověděla jsem jí stejně jako vždycky, když něco podobného navrhla. Dneska našťěstí nepřešla k obvyklému přemlouvání, přesvědčování a představování – pár trapných momentů, kdy kandidáty na milence ke mně přímo dovlekla, abych si je mohla rovnou prohlédnout a posoudit, jsem už zažila a hrozila jsem se dalších podobných. „Co takhle jít dovnitř?“

Blanka jenom přikývla a společně jsme zamířily do kavárny.

Hosteska nás dovedla k jednomu z nejlepších stolů s překrásným výhledem na město, které bujelo životem. Náš svět existoval paralelně s lidským, ale byl oddělen pečlivě sestavenými kouzly. Náš a lidský svět se podobaly dvěma pokojům, mezi kterými byly těžké dubové dveře – zabouchnuté a zamčené na sedm západů. Jistě, existovaly skulinky menší i větší, kudy procházeli nadpřirození do lidského světa a občas i lidé do toho našeho, ale ty byly pečlivě stráženy a bez magické pomoci jimi nešlo proklouznout.

Možná to nebylo to nejlepší přirovnání, protože by si někdo mohl myslet, že náš svět je stejně jednotný jako ten lidský, ale tak tomu nebylo. Bylo to spíš, jako by byl lidský svět oceánem a náš v něm byl roztroušen jako ostrovy a ostrůvky. Pokud nadpřirozený ovládal teleportaci nebo jiný způsob okamžité dopravy mezi jednotlivými místy, mohl z ostrůvku na ostrůvek skákat, jak se mu zachtělo. Bytosti, které takové schopnosti neměly, byly odsouzeny k cestování mezi lidmi inkognito, pokud chtěly opustit jeden bezpečný ostrůvek a dostat se na jiný.

Už na základce mířily naše školní výlety do lidského světa, jako lidské děti občas vozí do zoo. Trénovali jsme, jak zůstat nenápadní, což bylo pro některé těžké. Cvičili nás v sebeovládání, učili nás dodržovat první z našich zákonů: neprozradit svou existenci.

Nechápala jsem to. Hned po první návštěvě lidského světa mi došlo, že lidem je naše existence ukradená. Žijí vlastní životy, řeší vlastní denní starosti a kromě nejmenších dětí nikdo z nich nevěří na víly či v magii. Ti starší si možná hrají na upíry a vlkodlaky, ale vždy je to pro ně jen zábava – nikdo z nich opravdu nepije krev a nepoužívá tesáky k lovu kořisti.

Lidský svět je tak obyčejný, tak sebestředný a ignorantský. Pro někoho, jako jsem já, to byl ztělesněný ráj.

Usmála jsem se sama pro sebe. Ráj, který mi byl konečně na dosah. Už chyběl jen poslední krok...

V tu chvíli se mi do myšlenek opět vloudil Romain Kami, a má dobrá nálada byla ta tam.

A jako by mi Blanka četla myšlenky, zvolila si tu chvíli k otázce: „Povídej, přeháněj! Co se dneska stalo s tím poslem špatných zpráv? Už jen z těch náznaků mi bylo jasné, že tě zaujal.“

Doslova jsem cítila, jak mi horkost stoupá do tváří, a sama sobě jsem nadávala. Proč bych se měla červenat při vzpomínce na Romaina Kamiho?

„Nevím, o čem mluvíš,“ zkusila jsem popřít nepopíratelné, a abych skryla své rozpaky, napila jsem se perlivé vody, kterou nám přinesla servírka k objednané kávě.

„Upejpavá jako vždycky,“ zasmála se Blanka. „Vážně, děvče, někdy se divím, jak si mohla přežít tři roky studia vysoké školy bez toho, aby ses naučila něco z praxe pohlavního rozmnožování. Ty bys snad ani nepoznala, jestli s tebou někdo flirtuje, nebo tě chce zaklít do sexuální otrokyně. Začneme něčím jednoduchým. Jak vypadá?“

„Kdo?“

Moje nejlepší kamarádka protočila oči: „Zahradník asi... Posel špatných zpráv přece!“

Kousla jsem se do rtu, ale věděla jsem, že dříve nebo později budu muset odpovědět, spustila jsem proto dřív, než mě mohla Blanka natáhnout na skřípec: „Je vysoký, řekla bych docela

svalnatý, má tmavé vlasy, delší – asi tak do culíku, oči modrozelené, docela pěkné rty a výraznou čelist a...”

„Zadrž!“ zarazila mě Blanka slovně i zdviženou rukou, jako kdyby řídila dopravu a zavelela stop. „Řekla bych, že podstatné jsem slyšela.“

„Co?“

„Vždycky jsi letěla na chlapy s výraznou čelistí a plnými rty.“

Krev se mi znovu řinula do tváří. Sakra, vždyť je mi jednadvacet, proč se červenám jako pubertačka před koncertem svého idolu. „To není pravda,“ pípla jsem, ačkoli jsem věděla, že je to lež.

Blanka jen pozvedla jedno obočí a mé poslední vyjádření ignorovala. „Druhá důležitá otázka: Co s tím hodláš dělat?“

Tentokrát jsem se nesnažila předstírat, že nevím, o čem mluví.

„Nic,“ řekla jsem rozhodně a má kamarádka se zamračila.

„Jak nic?“

„Brzo odejdu do lidského světa. Nemám v plánu se sem na trvalo vrátit. I kdybych se nakrásně rozhodla, že si s ním začnu, jakou by to mělo budoucnost?“ zhodnotila jsem dle svého názoru zcela logicky. Blanka však jen mávla rukou.

„Co ty víš, třeba by se rozhodl odejít s tebou. A není to, jako by ses stěhovala na druhou stranu planety, procházet tam a zpátky se dá bez problémů – někdo to dělá i denně.“

Zavrtěla jsem hlavou. Cestování mezi naším a lidským světem nebyl důvod, proč jsem nechtěla ani uvažovat nad románkem s někým, jako byl Romain Kami.

„Tvůj největší problém je, že nechceš vůbec riskovat. Proč se snažit navazovat nějaký vztah, když může skončit rozchodem, co? A to jde jen o hypotetický vztah. Sama nikoho nikam nepozveš, a když tebe někdo pozve na rande, preventivně ho odpálkuješ,“ povzdechla si Blanka. „To není nejzdravější způsob života. Víš to? Říkám ti pořád, že se musíš trochu uvolnit. Kdy, když ne teď, když jsi mladá a bez závazků?“

Měla pravdu. Říkala mi to pořád.

To ale neznamenalo, že má pravdu i v tom, co říkala.

Nebo že ji poslechnu. Možná to znělo zajímavě, ale neviděla jsem žádné pozitivum na „experimentování“, zatímco jsem byla na vejšce. A nevím, jestli se to změní teď, když ji opouštím.

Vždycky jsem věřila, že až nastane ten správný čas, potkám toho pravého, zamilujeme se a náš vztah přirozeně vyplyne. Blanka zastávala teorii, že je nutné políbit hodně žab, než se najde princ. Já byla ale zkrátka jiného názoru, neměla jsem v plánu řídit se ve svých vztazích pravidlem *pokus-omyl*.

Chtěla jsem něco říct, ale Blanka pokračovala: „Nebo jde o to, že ho poslali tvoji rodiče? Proto odmítáš být jenom zvažít možnost rande?“

„O to přece vůbec nejde!“ pomalu mě začínala štvát. „Chtěla jsem s tebou mluvit úplně o něčem jiném. Nejde tady o Romaina, který mi bušil dneska na dveře, jde o mé rodiče a o to, že nehodlají dodržet naši dohodu. To jsem s tebou potřebovala probrat – to považuju za problém, ne rande nebo sex s neznámým chlapem!“

Blanka měla dost slušnosti na to, aby se zatvářila provinile. Jako kamarádka dneska stála za houby a teď jí to konečně došlo.

Položila svou dlaň na hřbet mé ruky, kterou jsem svírala vysokou skleničku latté, jehož jsem se téměř nedotkla, a řekla: „Omlouvám se, vím jak...“

Ozvalo se zařinčení skla a všichni návštěvníci kavárny se instinktivně otočili za zvukem. Jedna z číšnic upustila tác se sklenicemi a ty se roztříštily o mramorovou podlahu. Chvilí šokovaně stála, jako by nevěřila, že se něco takového mohlo stát, ale pak se vzpamatovala, otočila se do prostoru kavárny a zákazníkům naznačila omluvu úklonou. Poté si znovu narovнала široký tác v levé ruce, pravou provedla složité gesto a její ústa se tiše pohybovala při formulaci zaklínadla. Vzápětí se střepy spojily a sklenice samy naskákaly na tác, opět v perfektním stavu.

Sledovala jsem servírku, jak provádí jednoduché kouzlo, a jako by ve mně bodlo, až jsem v hrudi ucítila skutečnou fyzickou bolest. Té holce nemohlo být ani osmnáct, nejspíš šlo o studentku, která si brigádně přivydělávala pinglováním. Kouzlo, které spravilo rozbité nádobí, provedla s takovou samozřejmostí a sebevědomím... Toho já nebudu nikdy v životě schopná, i kdybych se snažila sebevíc.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se mě Blanka a její ruka sevřela pevněji mé třesoucí se zápěstí.

Stáhla jsem obě ruce do klína, a aby to nevypadalo, jako že se od ní záměrně odvracím, předstírala jsem, že si přesedám do pohodlnější pozice na naprosto komfortní polstrované židli. Neoblafla jsem ji. Moc dobře věděla, co se mi honí hlavou.

„Jasně, nic mi není,“ odpověděla jsem pohotově a nasadila falešný úsměv. Blanka si jen povzdechla, ale zatvářila se, jako že mi věří.

„Dobře, takže zpátky k tématu. Už jsi mluvila s rodiči?“

„Ne,“ přiznala jsem. „Byla jsem moc naštvaná, nebyla jsem si jistá, co bych jim řekla.“

Blanka chápavě přikývla. „Co ti vůbec ten chlap řekl, když se objevil u tvých dveří?“

V kostce jsem Blance sumarizovala Romainův proslov a vypočítala způsoby, jakými se mě pokoušel kontaktovat – s každým dalším slovem jsem pozorovala, jak se kamarádčín postoj mění. Opouštěla ji nálada dohazovačky a stávala se z ní bojovnice za moje práva. Nepomohly ani palačinky se šlehačkou, které nám konečně přinesli.

„Zapomeň všechno, co jsem předtím řekla,“ nařídila mi ledovým hlasem. „Od chlapa, který se k něčemu takovému propůjčí, bys měla utéct s křikem. Nemůžu uvěřit, že je to takový blbec.“

Nemohla jsem si pomoci a musela jsem začít Romaina obhajovat. Byla jsem si vědoma toho, že jsem tuhle negativní štvanič začala já a že se Blanka snaží jen projevit jako dobrá kamarádka,

která stojí na mé straně. Ale chudák Romain za nic nemohl. Jsem si docela jistá, že je v tomhle všem stejnou obětí jako já, ne-li větší. Kdo ví, čím mu moji rodiče pohrozili, aby ho k tomu donutili – nevypadal jako někdo, kdo by to dělal pro peníze nebo nějaké výhody, a jak znám své rodiče, určitě použili spíš bič než cukr.

Když jsme se s Blankou rozcházely – strážlivé, protože na mimosu nakonec nedošlo – cítila jsem se mnohem líp. Řešení jsme nevymyslely, ale pomohlo mi už jen to, že jsem se mohla vyprávět. Dokonce jsem se cítila natolik klidná, abych mohla konfrontovat své rodiče. Rozhodla jsem se to však nechat až na další den, ráno moudřejší večera, říkala jsem si.

* * *

V neděli dopoledne jsem zvažovala, zda rodičům jenom nezavolat, ale nakonec jsem se rozhodla pro osobní návštěvu. Přece jen mi táta nechal zprávu, abych se ukázala a oni mi s mámou mohli osobně pogratulovat k dokončení bakalářského studia. Hádku si necháme na později.

Po cestě k našim jsem se zastavila pro svou denní dávku kofeinu do kelímku s sebou. Po cestě jsem totiž měla univerzitní kavárnu a na místní kávu jsem byla za ty roky zvyklá.

Objednala jsem si klasiku – hodně šlehaného mléka se spoustou cukru, trochu ovoněného karamellem a s příchutí kafe; na menu tomu říkají latté. Postavila jsem se vedle výdejního pultu a čekala, až moje objednávka přijde na řadu a baristka ji připraví.

Prohlížela jsem si sezónní nabídku zákusků a snažila se odolat chuti na borůvkový muffin, když jsem uslyšela hlas, který zněl nebezpečně povědomě. Ohlédla jsem se... A zase rychle sklopila oči. Měla jsem pravdu, byl to on, Romain Kami. Moje nedobrovolná a tak trochu nevinná Nemesis.

Sbírala jsem odvalu, zatímco si objednával, a když měl platit, odhodlaně jsem udělala krok zpět ke kase.

„Já to zaplatím,“ nabídla jsem se s úsměvem, a než mohl zaprotestovat, přiložila jsem kartu k terminálu, který pípnutím oznámil přijatou platbu.

Věnoval mi to, co bych jediné mohla nazvat vražedným pohledem.

„Slečno Parnasová,“ procedil mezi zuby, „co tady děláte?“

Pokusila jsem se o co nejpřívětivější úsměv. „Měla jsem chut na kávu a tady ji obvykle vaří.“

Moje snaha o vtip se nesetkala s porozuměním, rysy Romainovy tváře jako by byly vytesané ze žuly. Jen oči ho prozradily – v nich byl patrný potlačovaný vztek.

Po upozornění baristky jsme uvolnili prostor před kasou, aby si další zákazníci mohli objednat, a postavili se k výdejnímu pultu, kde jsem ještě před chvílí stála.

Zhluboka jsem se nadechla a vypravila ze sebe to, co jsem nedokázala včera napsat do zprávy: „Omlouvám se.“

„Za co konkrétně?“ zpražil mě pohledem Romain.

Zaskřípala bych zuby, kdybych věděla, jak se to dělá. „Za své včerejší chování. Nezastihl jste mě v nejlepší kondici a byla jsem zaskočena důvodem, proč jste za mnou přišel, to však neomlouvá, jak jsem se k vám chovala.“

„Aha,“ ucedil. „Takže vaše dnešní hrubé jednání budeme ignorovat.“

Vytřeštila jsem na něj oči. Co tím myslel?

„Nezeptala jste se mě, zda stojím o to, abyste platila mou kávu,“ upozornil mě.

„Byla to součást mé omluvy,“ bránila jsem se.

„Nestál jsem o vaši omluvu ani o charitu,“ řekl tak mrazivě, až jsem zalapala po dechu.

„Ale já...“ sama jsem nevěděla, co se snažím říct. Rozhodla jsem se proto změnit téma. „I kdybych na vás nenarazila, chtěla

jsem s vámi mluvit. Nejspíš vím, jak vás moji rodiče donutili k souhlasu s mým přesvědčováním, abych pokračovala ve studiu. Říkám vám na rovinu, že to se nestane. K navazujícímu studiu se nepřihlásím. Jsem však ochotná kompenzovat vám jakoukoli ztrátu, kterou byste kvůli tomu mohl utrpět.“

„Prosím?“ tvářil se zmateně, a to jsem přitom na sebe byla pyšná, jak se mi to podařilo korektně formulovat tak, abych nezranila jeho ego.

No nic, když to nepochopil, zpříma jsem mu řekla: „Zaplatím vám. Mám přístup ke svěřeneckému fondu, mohu si dovolit vám zaplatit víc, než by byli ochotni dát vám moji rodiče. Stačí, abyste mě nechal na pokoji.“

Chvilí na mě zíral, jako bych se zbláznila. „To myslíte vážně?“ zeptal se pak trochu zhrublým hlasem.

Přikývla jsem a pro jistotu ještě dodala: „Opravdu vám mohu zaplatit. Dokonce víc, než byste čekal. Společně pak můžeme vymyslet, co řeknete mým rodičům. Nebude se jim líbit, že jste neuspěl, ale nejsou pomstychtiví, nebudou vám to mít za zlé dlouho.“

Následovala další chvíle ticha.

Pak nás zavolala baristka, která na pult postavila můj i jeho kelímek s objednanými nápoji.

Vzala jsem si svůj a nervózně usrkla pěny. Spálila jsem si jazyk. Trapné ticho mezi námi narůstalo do gargantuovských rozměrů a já toužila po tom, abych se propadla do nějaké hodně hluboké a hodně temné jámy.

„Romaine!“ zavolal někdo a já povyskočila, protože mě ten výkřik překvapil.

Volal na něj jeden ze zaměstnanců kavárny, který podle zástěry pracoval se zákusky a pečivem a který na pult položil ohromnou bílou krabici. „Mám tady pro tebe ten dort, který sis objednal. Tyhle dorty na zakázku jsou sice dražší, ale věř mi, stojí za to.“

„Díky, Tony, platí to ona,“ řekl Romain baristovi s bodrou tváří a nonšalantně máchl rukou směrem ke mně, jako bych byla jeho osobní asistentka, jejíž existence je čistě účelná a která není určena pro jiné než praktické záležitosti. Chtěla jsem začít protestovat, ale předběhl mě slovy, která řála do živého: „Tahle princezna, která si myslí, že se svět točí jenom kolem ní, si to může dovolit. Rozhazuje peníze svých rodičů, jako by je vydělala sama, a přitom předpokládá, že si kvůli tomu všichni sednou na zadek, ne-li jí ho dokonce začnou líbat, když si usmyslí, že si je koupí.“

Popadl krabici do jedné ruky, druhou zvedl kelímek se svou kávou, otočil se na patě a bez rozloučení odkráčel.

Stála jsem tam jako opařená – neschopná pohybu, neschopná ze sebe vydat ani hlásku.

Cítala jsem pohledy všech přítomných v kavárně – baristů i zákazníků. Romainův proslov byl hlasitý, úmyslně důrazný. Bylo mi jasné, že to, co udělal, udělal zcela záměrně.

Jak... Jak jen mohl? Jak mě mohl takhle ponížit?

Celý den jsem litovala, jak jsem se k němu zachovala. Hájila jsem ho před svojí nejlepší kamarádkou. Byla jsem rozhodnutá se mu upřímně omluvit, a taky jsem se omluvila, jak nejlépe jsem uměla. A on udělá něco takového?

Ohromení pomalu opadávalo a strnulost nahrazoval vztek, který mnou zprvu jen pomalu probublával, až vytryskl na povrch v zoufalém vyštěknutí: „Tak tohle mu nedaruju.“